

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Men altså, jeg kunne ikke lade være med at le lidt af hr. Søren Søndergaards bemærkning. Jeg tror nok, han konfererede om, hvorvidt vi skulle holde middagspause. Det kan vi godt, og så kan vi fortsætte diskussionen bagefter. Det er jeg helt med på. For det er faktisk en diskussion, der tager tid, og som bør være meget, meget grundig og måske nok ikke så sarkastisk som det, hr. Søren Søndergaard hele tiden forsøger. Det er lidt trættende indimellem.

Men det, jeg i hvert fald opfattede, var, at hr. Søren Søndergaard havde fundet ud af, at der er et problem, og at der er en hel masse jordbundne danskere, som beskæftiger sig med det her, som interesserer sig for det, som bekymrer sig om det; det var da i hvert fald noget af en anerkendelse. Samtidig skal jeg så nævne, bare for at det ikke skal stå uimodsagt, at der jo også kunne være nogle andre ting, EU-politikken, socialpolitikken og sådan nogle ting, hvor de ansvarlige har forsømt deres opgave. Bare for at det, hr. Søren Søndergaard sagde, ikke skal stå uimodsagt.

Jeg vil så bare til allersidst godt spørge: Er det at lade sig integrere i det danske samfund, når man skal læse, at ovre i City Vest i Århus er der for det første kommet vagter, der nu skal have skudsikre veste på – det er altså også noget nyt i det danske samfund. Er det at lade sig integrere, at der, når man går op og ned ad Strøget, bliver råbt luder efter danske kvinder? Er det at lade sig integrere? Og alle de ting! Er det at lade sig integrere, når voldsstatistikken klart viser ...

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er taletiden ved at være udløbet, godt og vel endda.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

For det første er det ikke noget nyt, at vi i Enhedslisten eller for den sags skyld jeg personlig ved, at der er problemer, når forskellige kulturer skal leve sammen, især i situationer, hvor det sker med dårlige udgangspunkter og dårlige vilkår.

Nu har jeg jo, jeg havde nær sagt trådt mine barnesko på B&W's skibsværft, hvor der arbejdede en meget stor gruppe af indvandrere og flygtninge. Også mange flere end de enkelte diplomater, som man havde set ude i Gentofte på det tidspunkt. Det er da klart, at det gav nogle problemer. Det gav også nogle muligheder. Det

afgørende var, hvordan man tacklede det, hvordan man forholdt sig til det.

Det er klart, at hvis man satte sig i kantinen ved hver sit bord og ikke ville snakke sammen og sagde, dem dér er nogle idioter, så ville der da komme de problemer, der følger af det. Men hvis man begynder at snakke sammen, hvad opdager man så? Så opdager man jo, at vi, folk på B&W, folk ved bordene, jo havde mere tilfælles omkring at få en ordentlig hyre, at undgå arbejdsulykker, at undgå dødsfald på arbejdspladserne, at stå sammen mod arbejdsgiverne, end vi havde i at kæmpe indbyrdes. Det er jo det, det handler om.

Men stadig væk, det er den pointe, som man ikke vil forstå i Dansk Folkeparti, for har man fattet den pointe, forstår man den pointe, så har man ingenting.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg forstår selvfølgelig godt, man er engageret i debatten, men jeg gør opmærksom på, at taletiden for korte bemærkninger er 1 minut.

Nej, det er maksimum 2 minutter alt efter hvor mange spørgere, der er, og det afgør formanden.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jamen der er altså nogle måneder endnu til den 1. maj, men jeg synes, at hr. Søren Søndergaard skal skrive sin tale ned og holde den et eller andet sted i Fælledparken, eller hvor hr. Søren Søndergaard gør det, for det var jo en 1. maj-tale, vi hørte her, og den havde ikke spor med beslutningsforslaget at gøre.

Jeg ved ikke, hvor lang tid debatten skal køre videre, men jeg må så bare afslutningsvis sige, hvis ikke jeg bliver provokeret yderligere, at nogle kalder det et kulturmøde. Hvor er det dog rørende. At der kan opstå gnidninger og problemer – jamen det er jo helt utroligt i forhold til de ting, der ellers bliver debatteret rundtomkring. Det er jo så sukkersødt, så det ikke er til at holde ud at høre på.

Men det, forslaget drejede sig om, var rent faktisk, om vi skal stoppe retskravet på familiesammenføringer. Vi er kommet vidt omkring. Jeg synes stadig væk, at vi skal stoppe det retskrav på familiesammenføringer. Det er fuldstændig uhørt, at antallet er steget så meget, som det er i år 2000, så det er stadig væk min appel, selv om den måske virker lidt underlig: at man vil være lidt positiv, måske specielt de par-